

tropper kommer reisende til noget sted at de mødes med Hurra og fryderåb og som oftest findes der, især damer, som kan ha sjult et gammelt amerikansk flag som en helligdom, og nu lader det komme frem og nu viser os det med en patriotisk stolthed. Undertiden kommer der en gammel Olding eller kvinde hvis fader eller brødre har kæmpet og død første gang, da America fægted for sin frihed, disse kan ikke styre sin glæde, de kysser våre hender og væder dem med gledesårer, men atter andre er så forbitret at de våver sit liv til det yderste for at forsøge at tilføie os skade, de vil nemlig lægge sig i sjul for at skyde os om de bare kunde træffe os. De vil også forgifte os ved mad eller brændevin eller andet som de ved at soldaterne lir, byr dem det til salgs eller gratis, og i siste tilfælde anstiller de sig meget venlige. Dette er en handling som vi anser så lav og gemen at vi sparer dem ikke et øieblik men skyder eller henger dem uden videre.

Kjære Fader! Dette får være nok om krigen, og jeg vil bede Eder, at ikke offentliggjøre dette brev, eller nogen del deraf, men blot bruge det blant dem til hvem det er bestemt. Angående min jordeiendom i Iowa så har jeg enda ikke gjort noget dermed. Min svåger og min kones bror vil reise did i næste måned og begynde at bygge hus, og jeg håber at krigen vil bli forbi om en måneds tid, så reiser jeg selv. Dersom her skulde bli altfor sygelig af colera eller "den gule feber" udi august, hvilket er den sygeligste tid, så tager jeg min afsked og reiser til Iowa, thi om jeg dør i slag, så får min familie pensioner, men om jeg dør af sygdom får jeg ikke. Og jeg elsker min familie altfor meget til at jeg ikke skulde gjøre alt som står i min magt for deres ophold, og tage enhver forsiktighedsregel for at bli hos dem så lenge Gud vil lade mig. Min kone leier for nærværende hus i Chicago og betaler 85 om måneden. Caroline har vært lit sygelig for en tid og er derfor hjemme. De andre børn er friske, eller var så da jeg sist hørte fra min kone. Gesine og Bella går på skole hver dag, og Gesine er allerede flink nok til at skrive til mig og Tobias, og Bella skal også læse ganske fort. I alle de ulykker og modgange som jeg af og til har havt, så har jeg dog en lykke som jeg fuldtakker Gud for, og det er den at min siste kone er for det første så elskverdig og snil mod mig selv, og sparer intet i sin makt for at gjøre mig livet behagelig og let, og dernest det beste af alt, er den venlighed hvormed hun behandler børnene, og den omhu hun har for deres uddannelse. Hun sender dem til skole hver dag, om hun også skulde arbeide sig næsten i hjel hjemme. Hun ser bestandig efter at de er ordentlig klæd førend hun sørger for sig selv, og gjør aldeles ingen forsjet på Stedbarn eller sine egne. – Kjære Fader! De har vist aldrig gjort nogen mer glad end hun var ved at få brev fra Eder, hun sendte det til mig, for at få det med den strængeste formaning tilbage. Hun siger at hun vil skrive til Eder igjen, og om hun så skulde gjøre, må De være beret på at hun ikke er meget af en skribent og

Kjøkken i ei enkel tømmerhytte

undskylde hende. Vi har to børn sammen, en gut og en pige, de er begge vakre og trives ret godt. I mit brev til min broder John tror jeg at jeg skrev noget om Tobias at han er her, han har vært her omkring 3 måneder. Han er en mærkelig gut, ualmindelig flink og lærevillig og vil gjerne være med mig, da jeg naturligvis behandler ham mer som en søn en som en soldat, men det har truffet sig så at det Regiment som han var med har maskeret bestandig og slås overalt, og han beder om at få lov at gå der tilbake for der er mer nyt at se. Jeg frygter for at han vil bli en virkelig eventyrer eller lykkerider, som verden vil bli forliden for.

Det vil formodentlig intresere Eder at vide hvorledes vi bor. Vi bor i telte, soldaterne i store runde telte, 20 man i hvert telt. Underoffisererne har telte for sig selv, firkantede, 4 i hvert telt. Begge Løitnanterne et telt isammen, og Capteinen et telt alene. Vi har ikke alletider den fineste kost, men den er sund og fordøielig, når vi får tid at koge den godt.

Og nu til slutning være i alle hilset på det allervenligste. Jeg takker Eder for Eders løfte at erindre mig i eders bønner til Gud, og sætter stor pris derpå. Jeg har ofte tænkt at det var Eders og min kones, og den lille gudfryktige Gesines bønner, som har vernet om mig i farens stund. Og nu farvel! Herren velsigne og glæde Eder alle for Jesu skyld! – Hils især Anne Chatrine og alle de øvrige søskende fra Eders

A. Torkildsen

Der ingenting annet er nevnt, er bildene fra <http://www.usa-civil-war.com>